

Herrdals kapell 14 06 15

Det finns ett begrepp som blivit väldigt populärt att använda, och det är att säga att man har gjort en resa, inte i bemärkelsen att man åkt bil eller tåg eller något annat från punkt a till punkt b, utan att man genom livets gång fått erfarenheter som kallas en resa. "Vilken resa jag har gjort" d v s det jag varit med om, det jag har lärt mig. Och visst snurrar det på allt fortare. Det sägs att en 20-åring i dag har varit med om lika mycket som en 40-åring hade för 20 år sedan. Ny teknik, nya ekonomiska förutsättningar gör att man är med om mycket mer på mycket kortare tid, men det kan också innebära att man inte riktigt vet hur man ska gå vidare, när man redan har gjort det mesta.

Men det är inte bara idag människor gör resor. När vi läser nya testamentets berättelser inte minst i evangelierna och apostlagärningarna är det många som får göra livsavgörande upplevelser, och som får sina livsriktningar helt förändrade. Vi ska följa de tolv lärjungarna, sinsemellan väldigt olika, med olika yrken och trygga i sin situation, på deras livsresa. När de sa ja till att följa med Jesus en tid vändes deras tillvaro upp och ner. Det var i och för sig inget ovanligt, det var många som följde en lärare, men det de fick uppleva var ovanligt, de fick se sjuka helas, de fick se besatta bli befriade, de fick lyssna till undervisning som berörde på djupet, och som fick dem att bekänna "du måste vara Messias, den som vi väntat så länge på". Men de fick också vara med när allt verkade ta slut, när Jesus dog som en brottsling och lades i en grav. Tre år till ingen nytta, eller? Ja vi som har facit i hand, vet att efter några dagar vändes livet upp och ner igen. Några kvinnor hade besökt graven och fick se en tom grav och fick en hälsning från en ängel: Han är inte här, han är uppstånden.

Det tog tid för dem att fatta och förstå, men så kom han till dem där de satt bakom låsta dörrar och förklarade allt som hänt och så andades han på dem och sa: Tag emot helig ande! Nu var det något nytt på gång igen. De fick vara med när han togs ifrån dem till himlen till sin gudomliga härlighet, men också om hur han innan dess gav dem ett nytt uppdrag. Nu är det ni som ska ta över, nu ska ni berätta om mig och göra folk till lärjungar. Hur skulle det gå till? Elva enkla olärda män som inte ens förmådde berätta för alla dem som bodde i

deras närhet. Men Gud gav dem lite hjälp på vägen. På pingstdagen hördes en stormvind och tungor av eld fördelade sig över dem, och plötsligt kunde de berätta om Guds väldiga gärningar på språk som de egentligen inte kunde. Och så ställde sig Petrus upp och predikade på deras gemensamma språk, och tretusen kom till tro på Jesus. Och åhörarna var ditresta från hela den då kända världen för att fira fest, och när de åkte hem tog de detta nya med sig. Och plötsligt var bollen satt i rullning. Lärjungarna fick en speciell roll som ledare för den första kristna kyrkan.

Några veckor tidigare hade de suttit inlåsta i rädsla för judarna, nu var de frimodiga, och vågade sådant de inte gjort tidigare. Och de gjorde det med en fast förvisning att han som kallat dem också fanns vid deras sida, och stöttade och hjälpte.

Ibland kan vi tänka att de måste vara perfekta supermänniskor som klarade det de gjorde, men de var människor som du och jag med fel och brister men med en god vilja. Petrus som alltid var den förste att yttra sig och alltid talade för de andra lärjungarna hade bedyrat att han verkligen skulle stå på Jesu sida oavsett vad som hände, men han var den som nesligen förnekade att han överhuvudtaget kände Jesus, det var verkligen ingen perfektion där. Men sedan fick han i ett möte med Jesus tre gånger betyga att han älskade honom, vilket han ju gjorde fast det i den speciella situationen smög sig in så många andra känslor. Och han som svikit fick upprättelse och uppdraget att vara klippan för församlingen. Tomas, en av de andra lärjungarna kunde inte tro att det var sant att Jesus hade uppstått, han kallas för tvivlaren men han överbevisades så småningom när Jesus kom bara för hans skull.

Det är skönt att vi har dessa berättelser, för de visar att vi också kan få vara med, med tvivel, med rädsla, med allt vad vi nu har, men med möjlighet att komma tillbaka till Jesus, med möjlighet att få uppleva något nytt. Vi som inte är några perfekta människor, åtminstone inte jag, får vara med, med det som är jag, och göra vad vi kan för att leva i hans närhet. Vårt livs resor ser förmodligen väldigt olika ut, men alla har vi något att berätta. Och det är kanske inte de sensationella berättelserna som är det man kommer ihåg, utan de där som handlar om att vara människa på gott och ont, med både förtjänster och brister.

Och där finns också berättelserna om mötet med Jesus på olika sätt, som berört, som gjort något i oss och med oss och kan leva kvar och kanske ge en längtan efter att få uppleva något liknande, efter att på nytt få möta honom och få del av det han vill ge oss.

Herrdals kapell har stått här i snart 90 år, och tänk om väggarna kunde tala och berätta om gudsmöten, om verksamhet på olika sätt, om engagemang, om utmaningar i predikningar och konsekvensen av att läsa Guds ord och ta det på allvar. Vilka intressanta skildringar vi skulle kunna få. Och om vi, var och en av oss som finns här i dag skulle dela med oss av våra livsberättelser skulle vi också få dela både glädje och sorg, skratt och tårar och förundras över livet och att också i de svåra passagerna har det funnits en närhet av det gudomliga, har Jesus tagit vår hand, upprättats oss eller lyft upp oss och burit oss ett stycke, fast vi kanske inte förstått det.

Petrus och de andra lärjungarna var ivriga att gå ut och berätta om Jesus. Om att han som hade dött också blivit levande igen. Det var en oerhört viktig punkt i deras predikan, han lever idag, hos oss, hos den som tar emot honom, han är frälsaren, den som vill hjälpa, den som vill gripa in. Och det verkar som att där de gick fram, mitt i det vardagliga så mötte de människor som lyssnade, som de kunde hjälpa. Lukas som noga efterforskat allt och skrivit ner det i Apostlagärningarna berättar: *Många under och tecken gjordes genom apostlarna. De troende höll samman och möttes varje dag troget i templet, och i hemmen bröt de brödet och höll måltid med varandra i jublande uppriktig glädje. Och Herren lät varje dag nya människor bli frälsta och förena sig med dem.*

Men samtidigt kunde deras aktiviteter vara skrämmande för vissa, eftersom det drog människor bort från den etablerade religionen. Det var ju de judiska ledarna som hade satt dit Jesus för att han blev för obekvä, och de trodde att de hade fått bort allt det han stod för när de på olika sätt manipulerade människor och lyckades få honom dömd till döden. Men nu börjar de vakna till igen. Vad är det egentligen för aktivitet som pågår? Var det inte slut nu med allt det där Jesus gjorde. När vi läser apostlagärningarna verkar det som att Gud måste **ta i** med olika saker för att verkligen bevisa att det finns något i den kristna tron, visa att det finns något verkligt i det som händer, och som inte går att bortförklara.

Det fanns en man som hade varit lam från födseln. Han var ju helt beroende av människors goda vilja, eftersom man inte hade socialförsäkringar att ta till. Så man brukade bära honom till en port där han kunde sitta och tigga och få hjälp att överleva. Och han bad naturligtvis Petrus och Johannes om en gåva när de gick förbi honom. Men det ovanliga hände: Petrus stannade till och sade: silver och guld har jag inte, men vad jag har ger jag dig! I nasareen Jesu Kristi namn: stig upp och gå!! Mannen hade inte bett om hjälp men han fick en helt ny upplevelse: Petrus grep honom i högra handen och med ens fick han stadga i fötter och vrister. Och så började han hoppa omkring och prisa Gud. Och alla människor kände till den här mannen och förundrades över det som hänt. Och Petrus började berätta om Jesus och att det var i hans namn det hade hänt, det var i kraft av tron på Jesus namn som mannen hade blivit botad.

Namnet står för så mycket mer än bara bokstäver i en viss följd. När vi nämner någons namn, så ser vi också olika egenskaper hos den som har namnet och som gör att man känner igen varandra. Och ett namn som man inte kan relatera till på det sättet betyder egentligen inte någonting. Kalle Johansson borta i Korpilombolo om han nu finns, är säkert en trevlig prick, men vad gör det, jag känner honom inte. Men Jan-Erik som sjöng och vittnade förut betyder någonting, honom känner jag, honom vet jag lite mer om, och därför så betyder hans namn någonting, därför att han står för någonting som är viktigt.

När vi talar om Jesus namn, så är det inte vilken Jesus som helst, det finns ju människor i dag som heter Jesus, utan det handlar om Jesus från Nasaret, han som kom som en förmedlare av Guds kärlek, som grep in i många människors liv, som gjorde gott och hjälpte, som enligt vår trosbekännelse *är korsfäst, död och begravnen, nederstigen till dödsriket, på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda, uppstigen till himmelen, sittande på allsmäktig Gud Faderns högra sida, därifrån igenkommande till att döma levande och döda.*

När den lame mannen blev botad fick namnet Jesus en ny betydelse för den som lyssnade. Han var den som kunde hela, som kunde göra under, som brydde sig om.

Och mitt i allt så kom de ledande judarna, och överraskade dem. De såg mannen, de kunde inte bortförklara det de såg, men de kunde inte hålla med Petrus om att det var i kraft av namnet Jesus det hände. Det var ju det de försökt få bort. Så de arresterade Petrus och Johannes så att de inte kunde fortsätta att berätta om Jesus.

Och så ställdes de inför de ledande judarna nästa dag, inför samma personer som hade varit med och dömt Jesus. Men den här dagen var inte Petrus rädd och försagd, något hade hänt med honom som förvandlat honom. Frågan ställdes; ”Genom vilken kraft eller i vems namn har ni gjort detta? Petrus drar sig inte undan utan fylls enligt texten av helig ande och svarar frimodigt: *det skedde genom Jesus Kristi namn. Tack vare honom som ni korsfäste och som Gud har uppväckt från de döda, står den här mannen frisk framför er. Jesus är stenen som föraktades av er husbyggare, men blev till en hörnsten. Hos ingen annan finns frälsningen och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss.*

Petrus viker inte utan går snarare emot och tillrättavisar de ledande judarna. Ni borde ha insett att psaltarorden om hörnstenen – den viktigaste stenen i hela bygget handlar om Jesus- om Messias den väntade frälsaren. Vilken frimodighet han fick, vilken kraft- och Lukas berättar att de ledande judarna som ställde dem till svars blev svarslösa, så de beslöt att förbjuda dem att överhuvudtaget nämna namnet Jesus mer. Men Petrus och Johannes svarade: *Tänk efter själva om det är rätt inför Gud att lyda er mer än honom- Vi kan inte tåga med vad vi har sett och hört.*

Deras livsresa tillsammans med uppdraget från Jesus hade bara börjat, och de kom att få möta mycket förföljelse men också se mycket av Guds kraft. Men de hade en hemlighet i gemenskapen med varandra och i bönen. För när de kom hem så möttes de till bön, och bad om ännu mer frimodighet trots att det ibland gick dem emot.

Tron på Jesus var livsviktig för Petrus och Johannes och gjorde också att de vågade stå upp, och Jesus hade lovat dem en hjälpare, den helige ande som skulle hjälpa dem när de hamnade i svåra situationer, som skulle påminna dem om vad Jesus sagt och gjort, som skulle utrusta dem på många olika sätt.

Samme hjälpare finns till hands för oss idag. Vi kan ofta känna oss rädda och sakna all frimodighet, för var det svårt då, så är det inte lättare idag, i vårt mångkulturella samhälle, och där andlighet är populärt men där Jesus inte riktigt räknas in. Men han vill ge oss vad vi ska säga om vi ställs till svars, han vill låta oss förstå bibelordet och låta det få konsekvenser i vårt liv, så att vi precis som Petrus kan få säga: Vi kan inte tuga med vad vi har sett och hört. Vi är olika som personer, en del av oss har lätt att prata, andra har svårare, men vi kan alla be för varandra och med varandra, och inte minst be om Jesus hjälp att våga stå upp för honom när det behövs.

För som Paulus säger: Det är Gud som verkar i er, så att ni både i vilja och gärning förverkligar hans syfte.

AMEN